



Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/15956.**

Benyújtás dátuma: **2021-04-20 09:18**

Parlex azonosító: **HFOVRYNQ0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Dr. Gurmai Zita (MSZP)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: **"Mit tervez tenni a kormány a női hajléktalanság és lakhatási szegénység csökkentése érdekében?"**

Tisztelt Miniszter Úr!

Magyarországon, sajnálatos módon nagyon sok embernek nehézséget okoz a lakhatásának a megoldása. A Habitat 2020-as jelentése szerint, az országban 2-3 millió embert sújt a lakhatási szegénység valamilyen formája. A jelentés ezzel egyidejűleg arra is rámutat, hogy ez a jelenség a nőket sokkal hátrányosabban érinti, mint a férfiakat. Ennek természetesen nagyon sok oka van, azonban a két legfontosabbat kiemelve tisztán látszik, hogy miért látunk egyre több hajléktalan nőt az utcákon, illetve, hogy miért van kormányzati segítségre szüksége nagyon sok női honfitársunknak.

Az első ok, amiért egyre több nő kerül nehéz helyzetbe az nem más, mint a hátrányosabb munkaerőpiaci helyzetük, a férfiakhoz képest. A nők sajnos még mindig kevesebbet keresnek, mint a férfiak. Ezzel egy időben a legtöbb háztartásban, a nőkre hárul az otthoni munkák oroszlán része is, mint például a gyereknevelés, háztartásvitel vagy éppen az idős és beteg hozzátartozókról való gondoskodás.

A második ok, ami nagyon nehéz helyzetbe hozza a női honfitársainkat, a lakhatásuk megoldásában, az a nők elleni erőszak és bántalmazás. Sajnos számtalan olyan eset van Magyarországon, ahol a bántalmazás áldozatává esett nő bármennyire is szeretne szabadulni a bántalmazója mellől, képtelen rá, mert önállóan nem tudná biztosítani a saját és sokszor gyerekének az egzisztenciáját és lakhatását.

Miniszter Úr, ezek olyan problémák, amik azonnali megoldásra várnak. A jelenleg elérhető lakhatási célt szolgáló eszközök, továbbra is kizárják a lakhatási szegénységben érintettek jelentős

részét.

A tavalyi év az áldozatsegítés éve volt. Sokan talán reménykedtek, hogy na majd akkor most a kormány 100%-os intenzitással fellép a nők elleni erőszak ellen. Sajnos ez nem így történt. A kormány által hozott intézkedések nem voltak elégségesek. Önök létrehoztak 3 új áldozatsegítő intézményt, ami természetesen örömteli, azonban sajnos ezek létrehozása nem elégséges a nők elleni erőszak csökkentésére. Az anyaotthonokkal és a védett házakkal ellentétben, az áldozatsegítő központok nem biztosítanak szállást, csupán közvetítenek az áldozatok és az állammal külön jogszabály alapján szerződő szálláshelyek között. A védett szállást biztosító intézmények kapacitásainak bővítéséről eddig sajnos nem nagyon érkezett hír.

A helyzet súlyosságát mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy nagyon sok olyan nő válik hajléktalanná a korábban említett okok miatt, aki egyben anya vagy éppen nagymama is.

Olyan sokszor halljuk önöktől Miniszter Úr, hogy mennyire családbarátok. Jó lenne ezt végre bizonyítani is.

Noha nem úgy, mint tavaly, amikor önök elutasították az Isztambuli egyezmény ratifikálását, amelynek a célja pont az volt, hogy olyan útmutatókat, szakmai protokollokat, széleskörű és részletes előírásokat biztosítson az államoknak, hogy azok utána, hatékonyabban tudjanak fellépni a nők elleni erőszak ellen.

Az előbb említettek alapján tisztelettel kérdezem Miniszter Urat

Mit tervez a kormány tenni annak érdekében, hogy csökkenjen a női hajléktalanság száma, illetve vannak-e tervek annak érdekében, hogy csökkenjen a női lakhatási szegénység?